

Provincias: Un trimestre . 0'75 ptas.
Extranjero: Un año . 6'00

- Pago por anticipado -

Correspondencia y Administración
Luna, 27. - SÓLLER (Mallorca)

No se devuelven los originales

EL NUNCI

SETMANARI BILIGUE, SATIRIC Y DE BON HUMOR

DESDE PALMA Municipaleras y armas al hombro

Marchose Martínez del sillón presidencial del Ayuntamiento y al ocuparlo Don Nicolás el pacificador se convirtió el desacreditado palacete de la Plaza de Cort en una balsa de aceite. Y ya van transcurriendo una tras otra periódicas y monotonas, sin vencedores, sin vencidos y sin público que prefiera gastar los cuartos en funciones peluceras.

Así cualquiera puede permitirse el lujo de ser alcalde mayor. Se marchó Don Nicolás a ver caer la bola de Gobernación y le tocó la gorda a Barceló el católico, el cual hasta tuvo la suerte de poder contárselo al Nuncio. Durante los pocos días que su vara estuvo en juego reunió tute de Obispos ¡Que honra para la familia!

Ya dice el refran que hasta perdes cansan y hoy se ha cargado la vara el antiguo y acreditado pollo Tejada y exfabricante de mantas Barceló el calaverón empedernido, el estadista de los Bertoldos y Bertoldo de los estadistas que persuadido de que todo es leche nos la quiere municipalizar. No hay duda que Don Bartolomé siente querencia por la vara y obta por dormirse sobre sus laureles persuadido de que la poltrona es para dormir de la propia manera que el Salón del Spost, antes de convertirse en Casa del Pueblo, era para bailar..... aunque fuese con la mas fea.

Lo poco que cuesta de ser alcalde hoy como hoy lo demuestra el vaivén a que los interesados se entregan sin que se entere el respetable público. ¿Sabes que Don Nicolás se fué a la península de jerga pacífica? ¿Sabian que Don Francisco Barceló, el edil sincero pero con cera, fué nuestro padastro político durante unos cortos pero episcopales días? ¿Se enteraron de que hoy nos preside el astrónomo noctambulo Sr. Barceló esa figura política insigne que fué capaz, en su día, de comer doscientas almondiguillas de una sentada?

Hoy ya no alza tempestades edilesca ni la falta de harina ni la salud pública en peligro.

El Sr. Obrador pide harina porque sabe que donde no hay harina todo es mohina y prefiere la harina de trigo por aquello de la comisión, mas esto ya es harina de otro costal. Nos contentamos, a cambio de la harina única y el pan único, con que Ventosa nos diga, desde la villa del oso, que nos venderán trigo, siendo así que no es lo mismo predicar que vender trigo.

Bisbal denuncia la desaparición lenta pero continua de las habas de Mallorca y el cónclave se queda tan terne como si se acordara de que en todas partes cuecen habas.

Todo se arregla en familia. Reclama el

Sr. Quetglas sobre la exportación de alubias y el Sr. Barceló y Mir opina que no hay que mirar tan delgado. Se pone sobre el tapete la cuestión sanitaria y se salvó el país haciendo trotar los coches funebres. Así vamos derechos y todo seguido al hambre canina y al morie moriatur del antiguo testamento.

JIMENEZ

ANUNCI

Es milló hotel

Turistas que visitau aquest poble encantadó, vos anam a fé un sermó per si al cas necesitau un hotel de lo milló.

S'Hotel de los siete rios es de lo milló qu'hey há y ahont lloc tothóm trobará tant si es un d'aquets impiós com si es un fervent cristiá.

Tots es criats per rés se fonen y a més no tenen rival. Tenen tractat especial pes senyorets que los donen per propina un dineral.

A més té una netedat qu'es de sas incomparables, pues dues personas notables, vos juram qu'han comparat ets seus cuartos amb estables.

A més també es celebrat es ventiladó qu'hey há, però s'há de fé constá, que no hey ha electricidat y may el venen marxá.

Si já acabat sa caló y es fret impera en tot lloc treuen s'estufa de cok però com vá cá es carbó cap día li pegan foc.

Per prenda bañes per sas sanes hey ha un aigo ¡cent mil pitos! tan neta és, no hem deim d'os mitos, pues vos hi aficau tots blancs y en sortiu fets uns negritos.

Perque no estiguen fal'óns y no digüeu si son cacos tenen jocs de lo més macos unas damas sense peóns y un bon billá sense tacos.

Per aquets xiflats que venen té un tiro picbón armat pero amb sa casualidat que sas escopetas tenen es gatillos espenyats.

S'Iluminació la té de lo milló; y es ben vé lo que ningú nega, qué entre tots no hey há un quinqué, que conservi un trós de blé.

Aquest Hotel es d'arraigo, y en sas aigos es ricot, son finas, no hey há qui no'hu not; vos boçau un tassó d'aigo y vos hi surt un granot.

De menjá ja may en veis tant bó y net, y es cosa dada y per bastants celebrada qu es trobin ñocs de cabeis a dins cada cuyerada.

Qu'es ben salat, lectó amat, es menjá, varios intentan, però altres que no'hu consentan mos diuen qu'es més salat es conte que vos presentan.

S'anunci tenc acabat y qu'hey som tots sebreu que no es gens etsajerat; d'Hotels tals en trobareu per cada poble o ciutat.
Lo qu'es bastant ben sabut pes qui un poc haguin viatjats y tals Hotels han tastat: Allá si entre ben palut y sen surt molt ben palat.

PEP NOS

Sa creu més grossa

Aquell día el pobre y sant rectó des poble anava fora corda. Havian de fé sa processó de la Santa Creu, y ell s'havía empenyat que fos tot lo ceremoniosa y hermosa, possible, y el afecte cridá a tots els homós des poble y cuant los tengué reunits los digué:

— Com sabeu, estimats feligresos, avuy es un día senyaladíssim per la nostra santa religió y com a bons cristians tots hem de cooperar perque la festa siga lluida com se me reix l'emblemá qu'adoram. Per la meua part tot ja heu tenc dispost: El coro de las fias de Maria y es de la congregació Mariana secundarán la festa amb sas sevas armonias, ets escolanets estrenarán cotas y ruquets nous y, en fin tot heu tenc ben organiat, però, perque no falti a sa processó es mes minim detall vos suplic que tots voltros acudigueu duguent una creu, ja qu'avuy es la festa de la Santa Creu.

— No faltarem, senyó rectó, digueren a una tots ets homós.

— Gracias; ademés vos suplic que, ja que jo no tenc creus suficiens per tots, que cada cual dugui de caseva sa creu ¿Heu fereu així?...

— Si senyó.— digué en Guiem qu'era un pajés tant porc com un guiem de noche. — Jo per sa meua part li promet que duré sa creu més grossa de totas sas que tenc a casa.

— Qu'en tens moltas? — Preguntá es rectó.

— Dues, però jo duré sa més grossa.

Arribá s'hora de sa processó y, com havia dit es rectó, tot estava ben organiat, tots ets homós havian acudit duguent cada cual sa seva corresponent creu; es di tots no, faltava en Guiem es qui havia promés acudí amb sa creu més grossa de totas, pero cuant sa processó ja estava a punt de sortir de l'iglesi se presentá en Guiem tot suat carregat amb un sac gran que pereixia ple de moneyatos; tothóm, se fetsá amb en Guiem y qui més que menos hey deya la seva:

— Guiem, ¿que dus petates per vendre?...

— Qu'has comprat segó pes porc, Guiem?...

— Qu'has comprat xufletas a sa sogra?...

Tant de renou se mogué allá dins qu'es rectó abandoná sas sevas feinas y se personá a nes grupo de personas que voltavan en Guiem.

— Pero homo, Guiem — digué el senyó rectó — que fas aquí amb aquest sac?...

— ¡Que vol di que faitx! He duit lo que li he promés aquest mati: sa creu més grossa que tenía a casa.

— Y la dús dins un sac? — Torná preguntá tot estranyat es rectó.

— Y encara l'he aguda de ferma perque no la poria fé seguir de cap manera.

— Pero en concret; Qu'es lo que dus dins es sac?...

— Sa sogra, senyó rectó, sa sogra...

... que per essé tant llanuga jo li jur per sant Ramón qu'ella es sa creu més feixuna.

que corr avuy per el mon.

URBANO

France 15-8-1918.

Gaspachos Ciudadans

Coses may vistes a Palma de Mallorca. Divenres a vesprede la semana passada devés les deu menós quart, un tipo molt cònegut (63 kilos) y empleat des nostro Ajuntament, exbaritonto y que té un llinatge molt piñolot, acompanyat d'un celebre exbarbero a l'actualidat simio de la creme bohemia y concurrent cuotidiano de l'Audencia, feyen redola un bocoy buit desde Sa Llonje fins a nes cap des moll.

Lo bo es que a tot aixó no hu feyen per goña un trist jornal sino per pura devoció a se feina.

Los aconseyam que ara com ara a se feina la prenguen en més calma perque dat ets alens espesos que feyen s'exposen o a fé sanch pa sa boca o a té un altre cosa per un altre part.

Miracles de Sant Patuntum.

Conta un periódich que de dins un magatsém de sa Plassa de sa Conquesta qu'estave per illoga confensaren a sortirhi homós carregats de sachs de faves y na traqueren 1100 sachs de 100 kilos cada un.

Primé deyen que Deu dona faves a qui no té quixals pero ara pareix que Deu las dona hasta a ses rates.

Y un sant fort no feria el piadós favó de qu'enlloch de ploura grins que sols serveixen per canta un dia en s'añy no ploguessen moixos que acabarien en ses rates que tenen faves y mos roben ses faves.

Tantsols faltava que sa Junta de Subsistencis no s'entegues y tractantsé de s'asunto des porchs per més porcada.

Pareix que ses Juntas ja acabaven pa s'estil d'així com acaben ses disputes a má de parodiá sa processó de Muñeca.

Alguns se retiraren ofendidós assegurant que no acudiran a més Juntas de Subsistencis mentres no reini a dins es seu seno un molt d'educació y un poch de sentit comú.

Al entretant es públich toca totes ses consecuencis y mes s'en mareix per torpe, beneit y estupit.

Y valga s'indirecta per aquest pich.

Mentres ells se barayen sobre s'embarch des porchs mos están embarcant ses porcelles.

S'acosta s'hora de cantá en to d'ofici de mort.

¡Aleluya, qui no tendrá porch lo qu'es enguany no podrá menjá xuya!

Aquest és es vertadé estat de sa situació:

Pans petits, cas y dolents.

Ses faves.... fujen. A dins es porvenir no hi veim ni s'ilusió que antes tenien hasta es muls; menjá faves.

Botifarróns.... cada hu es seu.... y gracis si es moix no l'hey pren.

Seim prest.... ni a se Plateria.

